

Hævnen

Svartsot

Blandt skovens mørke skygger, hvor egen vokser stolt,
Jeg vågner fra min slummer, i jordens mugne kulde.
På heden suser vinden, kærtegner lyng og myrte,
Bærer den ed, jeg hvisker, det er dit navn, du hører.

Under nattens tæppe jeg kommer,
En dunkel ånd, en hjemløs sjæl,
Alskens mén til dig, jeg bringer,
Lige for lige, din svig jeg takker.

Jeg stjæler kalven fra hin svangre ko,
Før den når at komme til verden,
Smørret vil ej kærnes,
Og øllet bliver surt.

Til høsten regner det både dag og nat,
Afgrøden rådner i marken,
Vinteren er barsk og lang,
Laden er tom inden vår.

Hævnen, du vil mærke min vrede,
Hævnen, du vil mærke min vrede.

En morgen ved hanegal, hen på våren,
Når dagens dont skulle begynde,
Ingen rører sig, ikke en lyd,
Stilheden hersker på gården,
Asken lægger sig over jorden,
Som var det nyfalden sne,
For hanen, der galede tidligst på denne morgen,
Var den røde.

Hævnen, du vil mærke min vrede,
Hævnen, du vil mærke min vrede.

Blandt skovens mørke skygger, hvor egen vokser stolt,
Jeg lægger mig og slumrer, i hustomtens kulsorte jord,
På heden suser vinden, kærtegner lyng og myrte,
Spredt gårdens sølle aske, det var dit navn, du hørte.